

La finestra oberta

FELIP GALLARDO



Voto per l'esperança

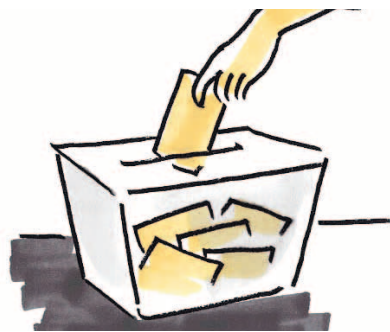
Fa uns dies els meus fills m'explicaven que tenien moltes ganes de votar, per ells serà la primera vegada que la seva veu serà presa en consideració com a ciutadans. És un ritual que marca el seu pas de menors a adults, un fet patent que s'han emancipat, encara que no del tot, però sí com a ciutadans.

Tot això em fa recordar que no fa molt temps vaig poder votar i participar activament en unes eleccions. Una experiència enriquidora per po-

der sentir l'opinió de molts ciutadans i ciutadanes i trobar la manera donar veu als que no són presents a les decisions del nostre país, a gent de tots els sectors socials. I sobre tot, una experiència que em va ajudar a escoltar els problemes de molts sectors.

D'altra banda, les enquestes ens diuen que hi ha un nombre creixent de ciutadans que han perdut les ganes de participar en aquest ritual, ciutadans i ciutadanes que no votaran. Un gran nombre d'andorrans que veuen que la seva situació no ha millorat en els últims sis anys. Estan decebuts d'un govern que ha mirat per uns pocs i que ha bandejat una gran majoria, però m'agradaria explicar-me en aquest punt.

Les polítiques del Govern estan orientades al benestar dels empresaris, dels sectors fàctics que veuen que l'acció del Govern els pot ajudar al seu sector. Aquestes demandes són legítimes, ells volen que els vagi millor als seus negocis. Ningú fa un negoci per perdre diners. El Govern vol que facin negoci, perquè és important que la economia vagi bé, perquè si a aquests grups els va millor, més feina, més diners i més indicadors



bons per a l'economia del país.

A més el Govern ofereix ajuda als que es troben en condicions de risc, els jubilats que no arriben a final de mes, els joves que no poden estudiar per raons econòmiques, els pares que no poden pagar el transport escolar...

Sí, el Govern té una sèrie de programes per ajudar aquests sectors de la població i així ha de ser.

No obstant hi ha un gran grup al mig d'aquest dos anteriors, un gran grup que constata que l'única manera de sobreviure és treballant moltes hores. Gent que sacrifica hores amb la seva família i hores de creixement personal. Un gran grup que té dificultat a final de més, un gran grup que veu que la desigualtat creix a Andor-

ra, que els rics són cada vegada més rics i la classe mitjana fa mans i mànigues per sobreviure.

Gent que constata que per rebre ajudes del Govern s'ha d'estar passant-ho molt malament perquè et facin cas.

Molts no votaran perquè van veure esperança en un programa i ara veuen que no ha canviat res, que aquelles promeses de campanya han quedat al calaix o, el que és pitjor, veuen que ara els demanen més crèdit pels propers quatre anys.

Ja no votaran perquè han perdut la confiança en el que podem fer com a país, tots junts. Han perdut l'esperança que la seva vida millori perquè un govern faci el que ha de fer: governar per a tothom, no per uns sectors.

Com podem recuperar la confiança i l'esperança pel nostre país? Amb un projecte real i humà, en el qual el centre de l'acció de cada dia del Govern sigui el ciutadà, millorar la seva vida, fer-la més fàcil i no complicar-la. Els polítics hauríem de fer un màster en escoltar, potser no tant en parlar i per sobre de tot fer dels programes electorals un autèntic compromís legal amb la ciutadania.

Però ara tenim un govern que té pressa per presentar fum i que ens diu que tot es farà la «propera legislatura».

El compromís electoral és fàcil. Tots podríem fer moltes promeses, però els polítics tenen l'obligació de complir-les. Ja sabem que, de vegades, les propostes electorals poden no tenir l'assoliment previst, perquè es poden tenir condicionants presupostaris, per exemple. Però es faria un gran favor a la democràcia si les propostes es presentessin de manera sincera, realista i que no servissin només per guanyar o no perdre grapats de vots pel simple fet d'arribar al poder.

La hipocresia programàtica i l'incompliment dels compromisos porta a la població a la desafecció, a la manca de confiança i inevitablement a l'abstenció.

No cal fer seminaris sobre el problema de l'abstenció, només cal ser realistes, i no enganyar amb paraules boniques i envoltades de fum.

Per això fem política i defensem una proposta progressista. ≡
Coordinador del comitè local d'SDP de les Valls del Nord